

мотиви, образи, характерни лирически ситуации, опозиции. Навярно би предизвикало нежеланото усещане за тяхната непременливост и еднообразие, за бедност на изказа. Поради това сме склонни да анализираме лирическото пространство на Яворовата антология като много по-усложнено, отколкото обикновено се предполага, че е. Според нас то е подчинено на интригуваща перспектива: да успоредява два независими помежду им „почерка“ при непоколебимото съзнание, че е налице и непременно ще се появи и трети „почерк“, едновременно антистетичен на, но и сублимиращ в себе си предходното. Интересува ни как точно е разположен третият „почерк“, за да се постигне неговата антистетичност (т.е. тясна зависимост, съотносителност и строга функционалност). Макар че не е афиширана, в „Подир сенките на облаците“ е налице изключителна диалектическа взаимосвързаност между съответните „почерци“ (или поетики). Затова не сме в състояние да дефинираме с лекота антологичното пространство на Яворов като устремено към единство, завършеност, континуум или само като разполовяващо се, устремно разпадащо се на все по-ниски и ниски нива. Диалектическата устроеност на Яворовата антология се изразява в това, процесът на сублимация на по-„низшата“ поетика от следващата я, по-висша, да се осъществява на принципа на антистетичното им срещупологане, оглеждане и сблъсък. В този смисъл макроцикълът „Царици на нощта“ – с ред явни или скрити реминисценции – се явява сублимация на предходната „почерковост“ от „Антология“, „Безсънници“ и „Прозрения“. Процесът на интегриране, на неусетно преминаване на художествени единици от един изобразителен план в друг, качествено различен, е недолавян в книгата и невидим за повечето читатели на Яворов. В тази посока ще тръгнат понататъшните ни търсения в Яворовата поезия – да наблюдаваме през увеличително стъкло долавящото се, но сподадено и неразкрито автоцитиране в текстовете на поета. Не трябва обаче да забравяме и съществената особеност, че при автоци-